

ljube ljubiti in si prizadevati, da pridem jedenkrat tjã gori k tebi v sveta nebesa, kjer je tako lepo in prijetno. Dobro vem, da tam gori pri tebi nij nobenih težav in trpljenja.“ Tako govorëc, sliši najedenkrat, da jo nekdo pokliče: „Magdica! Magdica!“ Obrnivši se, zagleda pred seboj zalo gospó, katere v temì nij takój poznala, a bližej pristopivši, vidi, da je to imovita gospá iz istega kraja kakor ona.

„Dobra Magdica,“ reče jej gospá, „kaj ti je vendar, da tako milo jokaš in žaluješ?“ — „Oh, kaj bi se ne jokala,“ odgovori Magdica, „matere nijsem poznala, ker sem bila še majhena, ko mi je umrla, a pred osmimi dnevi sem izgubila tudi dobrega očeta; in zdaj me je še mačeha pognala od sebe. Jutri zjutraj užé moram od nje. Oh, kam se hočem podati jaz sirota mala in slaba, ki nikogar ne poznam in tudi nikogar nemam, da bi se me usmilil in me vzal pod streho!“

„A kam si se zdaj namenila?“ vpraša jo gospá. „To sam Bog vé,“ reče Magdica, „ako se me on ne usmili, žalostno za mene. Jutri otidem k teti, ki me bo težko pod streho vzela, ker ima sama dosti otrok, a upam, da mi bode saj svetovala, kaj naj storim.“

Gospó oblijó solzé ter reče Magdici: „Ne boj se hčérka! Oče sirot skrbi tudi za tebe. Dobro znaš, da mi je ravno pretečeni mesec umrla moja jedina hčérka Ljubica, katera zdaj tukaj na pokopališči sladko počiva. Ako hočeš, bodi mi ti hčérka namesto moje Ljubice. To tudi moja Ljubica sama želi. Nocoj sem namreč vso noč sanjala o njej. Zdelo se mi je, da mi jo hočejo sovražniki oteti, a ona me poljubljuje in jemlje slovó od mene, govorëc: „mati, na pokopališči najdete mojo namestnico, jaz vam jo pošljem.“ Zeló otožna se prebudim iz teh čudnih sanj in zdaj na večer sem prišla sem na gomilo svoje ljube hčérke, da se malo utolažim. Moj Bog, moj Bog, kako čudni so tvoji potje! — Ali hočeš zdaj bití moja hčérka? Ali tí je ljubo mene imeti za mater? vpraša gospá ubogo Magdico. Magdica se od veselja joka, skoči k gospej, poljubi jej roko in se jej pristrčno zahvaljuje za preveliko dobroto. Druzega dné je nžé Magdica bila v hiši imovite gospé.

Gospá se pa tudi nij varala v deklici; kajti Magdica jej je bila vedno dobra, poštena in pridna hčérka.

Čez deset let po tej dogodbi je umrla plemenita gospá ter je ves svoj imetek zapustila dobrej deklici, ki je živela v miru, poštenji in pobožnosti.

A kaj je bilo z Marijco? Vsaki dan je bila slabejša in lenejša.

Ko jej je bila mati umrla, zapravila je kmalu vse, kar je imela. V službo je nihče nij hotel zaradi lenóbe in nemarnosti, in tako je umrla največja sirota v zgodnej mladosti.

M. Pušar.

Otroci, ne igrajte se z užigalnimi klinčki.

Mirko, sin neke vdove, bil je zeló neubógljiv in brezskrben deček, ki nij imel nobenega veselja do koristnih naukóv. Zmirom bi bil rad le pri kakih igračah tičal. Posebno rad se je igral z užigalnimi klinčki. Mati so ga večkrat svarili, naj popusti nevarno igračo, a vse njihove dobrovoljne besede so bile zamán. Mirko je ostal trdoglaven ter nij maral za materine besede.

Necega dné nij bilo matere domá. Otišli so bili po opravkih v mesto. Ko so zjutraj odhajali od dóma, naročili so še poprej Mirku, naj ostane domá in naj čuva hišo, da se kak berač ne prikrađe vanjo. A komaj mati peté odtegnejo, užé vzame malopridni deček peščico žepnih klinčkov ter otíde ž njimi pred hlev ogenj delat. Ali čujte, preljubi otroci, kaj se zgodí! Veter potegne in nekoliko iskric šine pri odprtih hlevskih vratih v senó. To se uname in kmalu je bilo vse v ognju. A Mirko, ne da bi šel hitro ljudém v vas povedat, kaj se je zgodilo, nego pobrisal jo je od strahú naglo v gozd. Ker je bila hiša Mirkove matere na samem in nekoliko oddaljena od vasi, niso ljudjé tako hitro zapazili ognja. Ogenj se je začel čedalje bolj širiti. Vpepelivši hlev, prime se hiše in začne požirati vse, kar je bilo v njej. Plamen se je visoko dvigal ter rudečil nebó.

Kmetje v vási, opazivši ogenj, začnejo klicati na pomoč. Milo se je oglasil zvon iz bližnje cerkvice, a vojaki, ki so ravno takrat bivali v vási, tróbili so, da je bilo gróza vse to slišati. Ljudjé se hitro zberó in hité gasít, a bilo je žalibog užé prepozno, kajti ogenj je bil užé vpepelil hišo z vsem, kar je bilo notri!

Na véčer se vrnejo Mirkova mati iz mesta domóv. Milo je jokala uboga žena, vidéč, kaj se je zgodilo v tem, ko je nij bilo domá. Sirota zdaj nij znala, kam bi položila svojo glavo. Tudi malopridni Mirko, ki je bil vse te nesreče kriv, jokal je in obžaloval svojo nemarnost; a bilo je prepozno!

Ljubi otroci! Z ognjem bodite varni in ne igrajte se nikoli z užigalnimi klinčki, da se vam kaj tacega ne primeri, kakor malopridnemu Mirku.

J. Libijanski.

Zvita gospodinja.

Gospodinji je bilo platno ukradeno. Uganjevala je na vse strani, kdo bi bil to storil, a naposled pride do tega, da jej platna nihče drugi nij vzal, nego jeden domačih ljudí. Malo se jej je užé dozdevalo, kdo bi bil tat v hiši, a ker nij imela nobenih prič, zato tudi nij mogla nikogar naravnost obdolžiti tatvine. Zdaj jej pade nekaj na um; z zvijačo sklene poiskati tatú. Dobro vedóč, da so njene dekile polne vraž, pokliče je skupaj in je nagovorí ovako: „poslušajte, kaj vam povem! Te dni mi je ukradeno platno; a tega nihče drug nij mogel storiti, nego jedna izmed vas. Ker pa ne želim nobene razžaliti in tudi ne po krivem obdolžiti, sklenila sem tatico drugače poiskati. Moder mož mi je dal več jednako dolgih slamíc; vsakej izmed vas dam po jedno tako slamico. Te slamice imejte do jutri, a jutri zjutraj mi je pokažite. Imajo namreč to prečudno lastnost, da v tátovih rokah po noči rastejo in se podaljšajo.“ — To rekši dá gospodinja vsakej dekli po jedno slamico. DrugEGA jutra se izide, kar je zvita gospodinja od babjevernih dekel pričakovala. — Ko namreč dekile vsaka svojo slamico pokažejo, bile so vse jednako dolge, izvzemši jedno samo, ki je bila mnogo krajša od drugih.

Dekla, ki je platno ukradla, bojéč se, da je ne bi slamica izdala, prikrajšala jo je sama, in tako se je vjela v zádrigo, ki jej je bila nastavljena. Tat se večkrat sam izdá.